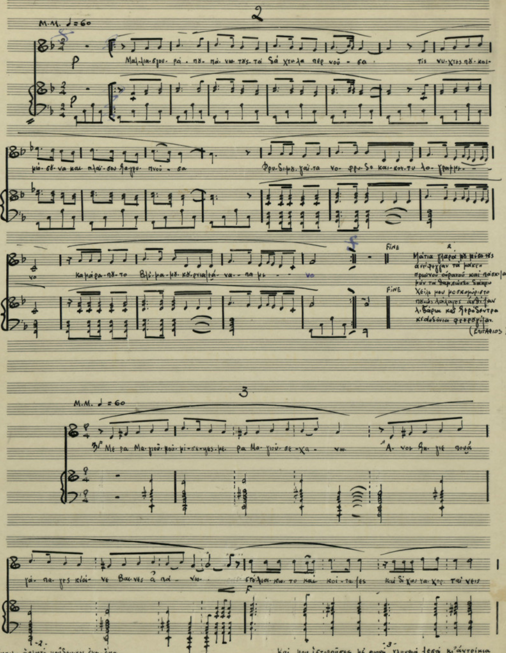

2

Μάτια γλαρά πού μέσα της
αντίφεγγαν τά μάκρη
πρωινού ούρανού και πάσκιζα
νάν τα θαμπώσει δάκρυ
Χείλι μου μοσχομύριστο
πού ώς λάλαγες άνθιζαν
λιβάδια και Ητρόδεντρα
κιδοδόνια φτερουγίζαν.

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ III.)

-2-

Καί μέ τό δάκτυλο άπλωτό μούδειχνες ένα-ένα
τά όσα γλυκά, τά όσα καλά κι'άγνά καί βοδισμένα
Καί μούδειχνει ή θάλασσα νά φέγγει πέρα λάιδι
καί τα δεντρά καί τά βουνά στό γαλανό μαγνάδι

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ VI)

-3-

Καί μου ίστορούσες μέ φωνή γλυκειά ζεστή κι'άντρίκια
Τόσα όσα μήτε του γιαλό δέ φτάνουν τά χαλίκια
Καί μούλεγες, γιέ, πώς όλ'αυτά τά ώραία θάναι δικά μας
Καί τώρα έσβηστηκε κι'έσβησε τό φέγγος κι'η φωτιά μας.